

— Да.

— Чудно!

— Самитъ насъ учудва....

Надъ гробътъ така сѣщо неподвижна, пълна съ скърбъ, сестрата на покойникътъ и както по напредъ тя не вдига очи отъ лицето му....

На панихидата дойдохъ отъ Петербургъ Великитъ Князове, Алексѣй и Николай.

Всичкитъ бързо и жадно са вглѣдвахъ въ чертитъ на покойникътъ.... Още единъ, два часа и тѣ ще бѣдѣтъ вече закрити отъ вѣчниятъ мракъ. Има нѣщо си, дълбоко-трогателно въ послѣднитъ тѣзи минути, когато свѣтлината на божийтъ день пада надъ студениятъ вече трупъ.... Тукъ вече не вдигахъ поглѣда си отъ него.... Цѣлъ рой въспоминания са носятъ наоколо.... Звучатъ паметнитъ фрази, като откъсватъ отъ себе си покойникътъ... Въскръснува това, което са виждаше съвсѣмъ вече умрѣло въ душата.... Съ нѣкаква си болѣжка са дотърсювашъ, какво са е отразило, изстинало на това лице въ послѣдното мгно-вение на животътъ, когато прѣдъ него широко са е отворила вратата въ онзи свѣтъ?... Какво той е видѣлъ задъ тѣзи врата?...

Архимандритътъ Амвросій, личенъ приятель на Скобелева, почна своето прощално слово... Тихийтъ му гласъ расте и расте... Прониква въ сърдцето.... Като сълзи капи всякой звукъ на тази рѣчь.... Самъ той глѣда право въ лицето на покойникътъ, тъкмо като че говори на него самийтъ и са чуди на насъ, че и този го слуша, че и у него на лицето са е отразило благоговѣйното чувство... Въ църквата вѣнчко мрътво... Само са и носятъ тѣзи, проникнатитъ отъ душевно вълнение, думи...

„За любовта му къмъ народътъ, за любовта на народътъ къмъ него, за нашитъ сълзи и за собствената твоя безкрайна благодѣ, прости му Господи!...“ Съ тържествененъ призивъ са възнася въ висотата звучната фраза.

Гласътъ на прѣподобний Амвросія са прѣкъсена. Нѣкой си громко зариде въ тълната....

Прощаватъ са.... За послѣденъ пѣтъ цалуватъ и са покланятъ на покойникътъ.... Покривътъ на гроба вече тукъ... Като не можаше да завладѣе себе си Абазиевъ са спуща вѣнъ отъ църквата... Вече всичкитъ плачатъ. Нѣма равнодушни и спокойни... Великитъ князове вдигатъ гробътъ... Пакъ народъ и площадъ.